

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť A. B., D. N. V., zastúpeného advokátkou JUDr. V. S., P., vo veci zrušenia rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 161/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2009 doručená sťažnosť A. B., D. N. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. S., P., ktorou žiada zrušiť rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 161/08 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že „Rozhodnutím, č. k. 28 C 68/07 Okresný súd Prešov určil, že V. B... je vlastníkom nehnuteľnosti zapísaných na LV č..., k. ú. D. N. V. a to parcela č... Zastavané plochy a nádvoria o výmere 768 m², parcela č... záhrady o výmere 149 m² a parcela č... Záhrady o výmere 850 m² v podiele 1/1.

Uvedené rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil Krajský súd v Prešove, č. k. ICo 161/08.“

Podľa tvrdenia sťažovateľa rozhodnutím krajského súdu „... *Keďže neboli splnené podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním došlo k porušeniu základného ľudského práva žalovaného vlastníckeho práva...*“ zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Sťažovateľ ďalej uvádza: „*Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Musí stručne a jasne objasniť skutkový a právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje na právny záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces...*

Navyše krajský súd rozhodol bez prítomnosti účastníka čo je v rozpore s čl. 48. ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý ma právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Účastník konania nebol vyzvaný súdom na to či súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania a ani na takýto postúp neudelil súhlas, nakoľko v odvolaní namietal nielen nesprávne právne posúdenie veci, ale aj nedostatočné zistenie skutkového stavu.. Krajský súd v odôvodnení vôbec neuvádza podľa ktorého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku rozhodol bez nariadenia pojednávania.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. I Co 161/08, 28C 68/07 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia podľa 11 ods. 2 vyhlášky č. 455/2004 Z. z. (1/6 výpočtového základu za 1 úkon). Príprava a prevzatie zastúpenia = 115,90 EUR. spísanie sťažnosti = 115,90 EUR, 2 x réžia = 13,90 EUR SPOLU: 245,7 EUR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha zrušenia rozsudku krajského súdu, avšak bez toho, aby výslovne navrhol vysloviť, že jeho práva boli týmto súdom porušené. Zároveň sťažovateľ v petite sťažnosti nešpecifikoval, aké konkrétne práva mali byť porušené. Je pravda, že v odôvodnení sťažnosti poukazuje na porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a zmieňuje sa aj o obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy, avšak označenie práv, ktoré mali byť porušené bez toho, aby ich sťažovateľ uviedol v petite sťažnosti, môže ústavný súd považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa.

Ústavný súd uvádza, že postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil rozsudok súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli rozsudkom súdu porušené, ústava a ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovenie sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody, prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 54 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti nedomáhal toho, aby ústavný súd vyslovil, že jeho práva boli rozsudkom krajského súdu porušené, a preto sa ústavný súd možným porušením práv sťažovateľa nezaoberal a rozsudok krajského súdu nezrušil.

Ústavný súd konštatuje, že podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde je k sťažnosti potrebné pripojiť kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. Žiadna z týchto listín však k návrhu pripojená nebola.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konanie, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009